

WASSENAAR

Scholiere op snuffelstage in India

CHRISTA VAN DER HOFF

Wassenaar — „Ik ben pas achttien en er is niet veel wat ik ze kan leren. Ik wil juist wat van hen leren: hoe ziet het dagelijks leven eruit in India, waar geld veel minder de boventoon voert dan hier?“ vertelt Quirine Eijkmans uit Wassenaar.

Over een paar weken vertrekt de jonge Wassenaarse naar het in Zuid-India gelegen Madras. Daar gaat ze een halfjaar leven onder Indiërs en met Indiërs. Haar westerse kleding laat ze zoveel mogelijk thuis, ze trekt daar een sari aan.

„Ik ga werken bij de Association of the Rural Poor, een Indiase organisatie. Ze hebben projecten op het platteland die bedoeld zijn voor de allerarm-

sten. Waar ik zeker wil gaan kijken is bij het vrouwenproject, waar les wordt gegeven in landbouw en het houden van vee“. Via de 'oerwoudtelefoon' (ofte wel via via) hoorde Quirine van de Stichting Internationale Jeugduitwisseling (IJU) in Arnhem.

„Na mijn eindexamen aan de internationale school in Oxford wil ik, voordat ik rechten ga studeren, eens een jaar heel wat anders doen. Ik wil aan den lijve ervaren wat het betekent om in een land als India te leven. Die mogelijkheid biedt de IJU“.

Quirine heeft nu een vakantiebaantje bij een groot warenhuis om een deel van de reis bij elkaar te sparen. Het halve jaar snuffelstage kost haar 5750 gulden, alles inbegrepen, inclusief reis, verzekering en verblijf. „Verder heb ik van de school in

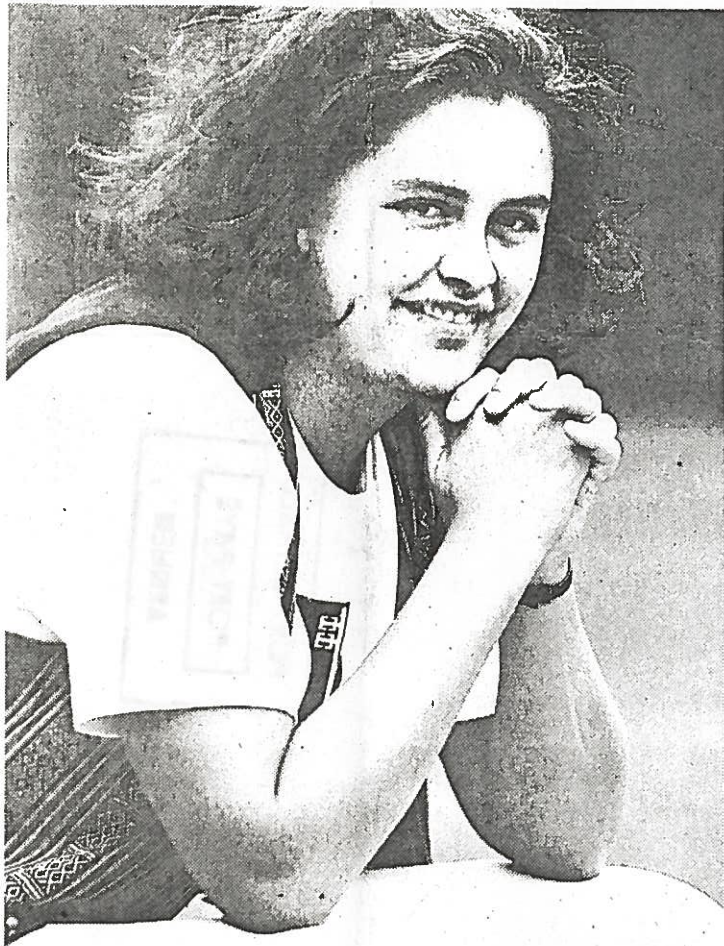

FOTO JACQUES ZORGMAN

Quirine Eijkmans uit Wassenaar vertrekt begin september naar India.

Engeland nog een beurs gekregen en probeer ik bij het bedrijfsleven in Wassenaar nog wat geld los te peuteren“, zegt de ondernemende Quirine. Ook voor haar toekomst op langere termijn heeft ze al plannen: „Ik

wil na mijn studie rechten iets met de Verenigde Naties gaan doen. Of naar het ambassadeursklasje. Maar misschien verander ik nog van gedachten“, zegt Quirine zelfbewust. Ze heeft overigens ook niet de

illusie dat ze de mensen in India veel kan leren. „Misschien een beetje Engels, want dat spreek ik inmiddels vloeiend“.

Solidariteit

Chris Kerting werkt bij de Arnhemse stichting. Hij vertelt: „We sturen geen mensen weg met het idee dat ze de lokale bevolking kunnen helpen. Nu zitten ze niet met de armen over elkaar, maar zetten zich op hun niveau in voor de mensen. Het is de bedoeling dat ze wat leren over de sociaal-economische situatie ter plekke“.

Dit jaar vertrekken twaalf Nederlandse jongeren tussen de 18 en 30 jaar naar Bolivia, India, de Filipijnen, Ghana en Brazilië. Maar ook westerse landen als Canada, Polen en Noorwegen zitten in het pakket.

In Noorwegen is bij voorbeeld een project op een boerderij waar buitenlandse jongeren een groep Noorse jongeren uit ontworpen gezinnen gaat begeleiden. Wat komt er terecht van het streven naar internationale solidariteit? Kerting: „Weer terug in Nederland zetten veel jongeren zich in voor bijvoorbeeld het Bolivia Comité of de India Werkgroep. Sommigen zijn zo gegrepen door wat ze hebben meegemaakt dat ze na het volgen van een beroepsopleiding in het land gaan werken, om daadwerkelijk hulp te kunnen bieden. Wat ook voorkomt is dat men in het land zijn toekomstige partner vindt. We hebben een meisje gehad dat met een Pakistani is getrouwd. Nu is ze moslimvrouw“.

8

A
HAAGSCHE COURANT
DINSDAG 3 AUGUSTUS 1993